

Hai Con Đường, Một Nỗi Đau.

T. Nguyen

Nàng gặp chàng vào một buổi chiều mùa thu, trong khuôn viên đại học Y phủ đầy lá phong đỏ. Liam sinh ra và lớn lên ở Ontario, gia đình truyền thống, tử tế, nhưng đầy những nỗi sợ vô hình về “người ngoài”. Linh, một du học sinh Việt Nam, một con chim sẻ đáng nhỏ, ánh mắt lúc

nào cũng như mang theo hơi ấm của miền sông nước, nhưng không ai biết phía sau sự giản dị ấy là một gia đình giàu có, danh vọng, và một tuổi thơ được nuôi bằng sự đủ đầy.

Họ học cùng nhóm giải phẫu lâm sàng. Anh hay đưa Linh về ký túc xá những đêm tuyết rơi. Linh hay mang cho anh một hộp xôi nóng, một chút hương quế giữa thành phố lạnh. Rồi tình yêu đến nhẹ như hơi thở. Họ yêu nhau không chỉ vì sự đồng điệu trong lý tưởng cứu người, mà còn vì những cuộc thảo luận không hồi kết về đạo đức y sinh. Tình yêu nảy mầm từ những đêm trực trắng đêm, từ những hộp mì gói chia đôi trong phòng trực vắng lặng, và từ cả những giọt nước mắt khi cùng chứng kiến một nhịp tim dừng lại trên màn hình monitor. Anh hay đưa Linh về dưới những cơn mưa tuyết mù mịt, còn cô sưởi ấm lòng anh bằng những hộp xôi nóng hổi đậm đà hương vị quê hương. Tình yêu của họ không ồn ào, không phô trương, chỉ là hai người trẻ tìm thấy nhau giữa 2 nền văn hóa khác biệt trong một đất nước rộng lớn và lạnh lẽo.

Nhưng gia đình anh thì không nhìn thấy điều đó. Trong mắt gia đình anh, Linh không phải là một nữ bác sĩ tương lai tài năng, mà chỉ là một **"kẻ săn tìm quốc tịch"**. Họ nhìn cô bằng lăng kính của sự ban ơn, mặc định rằng mọi nụ cười, mọi sự quan tâm của cô đều là một phần trong kế hoạch định cư dài hạn. Gia đình anh tìm mọi cách để chia rẽ. Những bữa tối tranh cãi căng thẳng, những lời nói bóng gió, những câu hỏi đầy nghi ngờ từ cha mẹ Liam. Anh đứng giữa, cố gắng bảo vệ cô, nhưng càng cố, khoảng cách giữa anh và gia đình càng lớn. Còn Linh, mỗi lần nhìn thấy anh mệt mỏi vì mình, trái tim lại thất lại một chút.

Mùa Noel đến với những ngọn đèn muôn sắc, lấp lánh dưới trời đông. Liam đưa Linh về ra mắt gia đình tại một thị trấn cổ kính ngoại ô Ottawa, không khí không hề ấm áp như cô tưởng. Bố mẹ Liam nhìn Linh hoài nghi. Qua Liam họ biết cô đi làm thêm tại tiệm bánh, biết cô tiết kiệm từng đồng để mua sách chuyên ngành. Trong mắt họ, Linh là hiện thân của **"giấc mơ định cư"**. Mẹ Liam từng thẳng thắn nói với anh:

- Liệu cô ấy yêu con, hay yêu tấm thẻ thường trú nhân mà con có thể mang lại? Đừng để sự tử tế của mình bị lợi dụng bởi những người muốn thoát khỏi cái nghèo.

Liam dù yêu Linh, nhưng sự thực tế của người phương Tây khiến anh bắt đầu dao động. Anh bắt đầu đặt ra những câu hỏi về tương lai, về việc liệu Linh có muốn về nước hay không, và không biết rằng mỗi câu hỏi đó sẽ là một nhát dao đâm vào lòng tự trọng của cô.

Điều gia đình Liam không bao giờ biết, và Linh cũng chưa từng khoe khoang, là gia thế của cô tại Việt Nam. Bố cô là một bác sĩ đầu ngành, mẹ cô điều hành một chuỗi bệnh viện tư nhân lớn nhất nhì Sài Gòn. Căn biệt thự cô sống ở Việt Nam còn lớn hơn cả ngôi nhà của Liam. Cô đi làm thêm chỉ vì muốn tự lập và hiểu giá trị của lao động, chứ không phải vì túng thiếu. Linh chọn cách im lặng. Với cô, tình yêu dựa trên sự tin tưởng. Nếu cô phải lấy sự giàu có ra để chứng minh mình xứng đáng, thì tình yêu đó đã chết ngay từ lúc bắt đầu.

Bà Margaret, mẹ của Liam ngồi đó, thanh lịch trong chiếc áo khoác dạ màu xám, đẩy một phong thư nhỏ về phía Linh. Trong mắt bà, Linh vẫn là cô sinh viên châu Á nhỏ bé, nghèo cần một "cánh cửa" để bước vào thế giới phương Tây. Bà Margaret nói:

- Cô Linh, chúng ta hãy thẳng thắn với nhau như những người trưởng thành. Liam con tôi sẽ có một tương lai rực rỡ phía trước. Nó cần một người vợ có thể cùng xây dựng sự nghiệp tại đây, chứ không phải một người dùng nó làm bàn đạp để thay đổi số phận. Tôi biết cuộc sống ở Việt Nam rất khó khăn, nhưng dùng tình cảm để đánh đổi quốc tịch... cô không thấy nó quá sức với cô sao?

Linh nhìn vào tách trà đã nguội lạnh, đôi bàn tay đan chặt vào nhau để giữ cho lòng tự trọng không bị vỡ vụn. Linh ngẩng cao đầu, ánh mắt bình thản đến mức khiến bà Margaret phải bất an.

- Bác nói đúng, chúng ta nên thẳng thắn. Nhưng bác sai ở chỗ nghĩ rằng thế giới này chỉ có Canada là thiên đường. Với cháu, thiên đường không nằm ở một vùng địa lý, nó nằm ở nơi có lòng tin.

Bà Margaret cười nhẹ, vẻ thấu hiểu giả tạo:

- Đừng tự ái. Đó là thực tế. Ngành Y ở đây rất cạnh tranh. Nếu không có sự bảo lãnh, không có sự hỗ trợ từ gia đình chúng tôi, một cô gái ngoại quốc như cô sẽ mất bao lâu để có chỗ đứng? Nay tôi đưa ra một lối thoát danh dự cho cô. Trong bao thư này là tấm cheque đủ để cô hoàn thành khóa tu nghiệp ở bất cứ đâu... ngoài Canada.

Lúc này Linh mới ngẩng lên, ánh mắt bình thản đến mức khiến bà Margaret thấy bất an. Cô không ngờ bà quá coi nhẹ nhân phẩm của cô, lại không ngờ thời buổi này còn có người đem tiền đuổi cô đi như trong những tuồng cải lương éo le, uớt át ở quê nhà. Linh nhẹ đẩy phong thư lại phía bà Margaret:

- Bác nói đúng một điều: chúng ta nên thẳng thắn. Nhưng bác sai ở chỗ nghĩ rằng thế giới này chỉ có Canada là thiên đường. Với cháu, thiên đường là nơi có người yêu thương mình bác ạ.

Linh xin phép rời đi ngay dù đêm nay là đêm giáng sinh, đêm chúa sinh ra đời để đem bình yên, hạnh phúc cho mọi người, trong đó có cô. Bà Margaret ngồi lại, lần đầu tiên cảm thấy chiếc phong thư trên bàn trở nên kệch cỡm và nực cười đến lạ kỳ, thứ mà sau này bà mới nhận ra đó là vết nhơ lớn nhất trong sự lịch thiệp của bà.

Hai con đường, một nỗi đau. Linh lặng lẽ hoàn thành kỳ thi cuối cùng và bay về Việt Nam ngay sau lễ tốt nghiệp, không một lời từ biệt. Liam trở lại căn hộ của 2 người. Trong cái tĩnh lặng của căn hộ vắng bóng Linh, Liam thấy một hộp to màu vàng trên bàn học. Nó không quá nặng, nhưng khi cầm trên tay, anh cảm giác như mình đang nâng cả một khối quá khứ đầy sức nặng. Bên trong là một chiếc áo choàng bác sĩ trắng tinh với dòng chữ thêu chỉ đỏ: "**Dr. Liam - My Brave Hero**", Liam đã khóc. Anh khóc không phải vì mất người yêu, mà vì nhận ra mình đã không hề "dũng cảm" như nàng hằng mong đợi. Anh đã đứng nhìn định kiến xấu xí nàng mà không dám cầm tay nàng bước qua rào cản ấy. Sự thực tế của anh, sự do dự của anh chính là nhát dao sau cùng kết liễu một chuyện tình đẹp. Trong túi áo choàng có một phong thư được viết bằng tay với mùi hương thoang thoảng của nàng:

Thư gửi Liam,

Khi anh đọc những dòng này, có lẽ em đang ở một độ cao mười nghìn mét, nhìn xuống những đám mây xám xịt của Canada và bỏ lại sau lưng quãng đời thanh xuân đẹp nhất nhưng cũng đau đớn nhất của mình.

Liam, anh có biết điều gì làm trái tim em rỉ máu nhiều nhất không? Không phải là tấm cheque của mẹ anh, cũng không phải là những lời khinh khi về nguồn gốc của em. Mà là sự im lặng của anh. Trong những đêm trực dài ở bệnh viện, chúng ta đã từng cứu sống biết bao bệnh nhân, nhưng anh lại không thể cứu lấy em khỏi sự sỉ nhục ngay trong chính ngôi nhà của mình.

Em đã từng yêu anh bằng tất cả sự khiêm nhường của một người con gái Việt Nam, đã từng muốn dùng cả cuộc đời để chứng minh rằng tình yêu không có biên giới. Nhưng đêm Giáng sinh ấy, khi anh đặt ra những câu hỏi về tương lai với sự hoài nghi len lỏi, em hiểu rằng anh đã để định kiến của gia đình đánh bại niềm tin vào em. Em đã thất vọng, một nỗi thất vọng sâu thẳm đến mức không còn nước mắt để khóc.

Nhưng Liam ạ, sau tất cả, em chọn tha thứ.

Em tha thứ vì em hiểu anh cũng là nạn nhân của những nỗi sợ vô hình, của một thế giới nhỏ bé chỉ nhìn thấy những tấm thẻ cư trú mà quên mất vẻ đẹp của những linh hồn em. Em tha thứ để em được thanh thản, và để anh không phải sống cả đời trong sự dằn vặt. Nay em xin trả lại anh sự tự do và sự "an toàn" mà gia đình anh hằng mong muốn.

Chúng ta đã thua, không phải thua hoàn cảnh, mà thua chính sự nhỏ nhen trong lòng người.

Tạm biệt anh, mối tình đầu của em nơi xứ tuyết.

Linh Tran.

Liam giờ đây đã là một bác sĩ ngoại khoa có tiếng tại Ottawa.

Anh vẫn độc thân, một phần vì sự bận rộn, một phần vì cái bóng của Linh quá lớn khiến anh không thể mở lòng với ai khác. Gia đình anh sau sự cố năm đó cũng trầm lặng hơn, mẹ anh bắt đầu nhận ra sự thiếu cận của mình khi thấy con trai ngày càng khép kín.

Công ty thiết bị y tế mà bệnh viện của Liam hợp tác đang tìm cách mở rộng thị trường tại Đông Nam Á. Liam được cử sang Việt Nam để tham dự một hội nghị y khoa quốc tế và ký kết biên bản với đối tác chiến lược tại Sài Gòn. Họ cử anh đi vì anh biết ít nhiều về người Vietnam và anh muốn đi để hy vọng tìm gặp Linh, dù hy vọng sẽ mong manh.

Vừa bước chân xuống sân bay Tân Sơn Nhất, Liam đã bị choáng ngợp bởi sự sôi động của thành phố này, phồn vinh hơn những định kiến về một đất nước đã trải qua bao khổ đau thời chiến tranh. Anh được xe của đối tác đón thẳng về một tòa nhà sang trọng bên sông Saigon mang tên "Trần Gia Healthcare". Nhìn tòa nhà kính chọc trời với trang thiết bị hiện đại không kém gì những bệnh viện hàng đầu tại Canada, Liam thăm thẳm ngưỡng mộ người đứng đầu tập đoàn này.

Cánh cửa phòng họp lớn mở ra. Một người phụ nữ bước vào trong bộ vest trắng cắt may tinh xảo, mái tóc đen dài được búi cao sang trọng. Thần thái của cô toát lên sự quyền lực và tự tin tuyệt đối. Đó là Linh. Nhưng Linh không còn là cô sinh viên nhỏ bé thường loay hoay với những chiếc bánh ngọt ở Ottawa. Trước mặt anh là một nữ tỷ phú, một bác sĩ đang nắm giữ vận mệnh của hàng nghìn nhân viên.

Khi ánh mắt họ chạm nhau, Liam sửng người, tập tài liệu trên tay suýt rơi xuống. Linh nhìn anh, đôi mắt cô thoáng qua một chút bất ngờ, nhưng rất nhanh sau đó lại trở về vẻ điềm tĩnh chuyên nghiệp. Cô mỉm cười, một nụ cười chuyên nghiệp, xa cách và hoàn hảo đến mức không còn một vết xước của quá khứ.

- Chào mừng Dr. Liam và đoàn công tác từ Canada. Tôi là Dr. Linh Trần, CEO của tập đoàn. Rất vui được hợp tác với bệnh viện cũ của mình.

Sau buổi ký kết, Liam tìm được khoảnh khắc riêng tư để tiến lại gần Linh khi cô đang đứng ngoài ban công.

- Linh... anh thực sự không biết nói gì. Linh... Em đã đi xa đến thế này sao?

Linh xoay ly rượu vang trên tay, ánh mắt nhìn về phía chân trời:

- Liam, anh biết không? Ngày xưa ở Canada, mẹ anh hỏi em cần bao lâu để có chỗ đứng. Nay câu trả lời là: Ở Canada, em có thể mất cả đời để có "chỗ đứng" trong xã hội. Nhưng ở quê hương mình, em chỉ cần 5 năm để xây dựng một đế chế.

Liam cúi đầu, giọng khàn đặc:

- Bố mẹ anh... họ đã rất hối hận. Họ thường xuyên hỏi về em.

Linh khẽ cười, một nụ cười tha thứ, không còn vương bận:

- Gửi lời chào của em đến họ. Và hãy nói với bác Margaret rằng em cảm ơn chiếc phong thư năm đó của bác. Nếu không có nó, có lẽ em đã chấp nhận làm một người vợ nội trợ bình thường ở Ottawa, thay vì trở thành người phụ nữ có thể quyết định ký kết hợp đồng hàng triệu đô với bệnh viện của anh ngày hôm nay.

Liam nhận ra rằng, dù anh có tiến lại gần cô thêm bao nhiêu bước, thì khoảng cách bây giờ không còn là quốc tịch hay định kiến nữa, mà là đẳng cấp và tầm thế. Linh không còn hận anh, và đó mới chính là điều đau đớn nhất cho anh. Cô đã hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời anh, coi anh như một người bạn học cũ, một đối tác làm ăn không hơn không kém. Đêm đó, Liam đứng trên ban công khách sạn, nhìn xuống dòng xe cộ tấp nập của Sài Gòn, anh hiểu rằng mình đã đánh mất một viên kim cương chỉ vì mãi mê lo sợ người ta sẽ lấy đi những mảnh sỏi đá trong túi mình.

Liam rời Việt Nam ngay đêm đó. Anh trở về Canada, tiếp tục công việc bác sĩ của mình, nhưng mỗi khi nhìn thấy một du học sinh Việt Nam, anh đều cúi đầu chào họ với sự tôn trọng. Còn Linh, cô mãi mãi là một huyền thoại trong lòng anh, một "phượng hoàng" đã từng ghé qua khu vườn nhỏ của anh, nhưng vì anh không biết trân trọng, phượng hoàng đã bay về với bầu trời rực rỡ của nó.

T. Nguyen

